

PUTEREA CELOR 40 DE LITURGHII ȘI PARASTASE

Din învățăturile părintelui Cleopa

Ediție îngrijită de Preot Nicolae STATE-BURLUȘI

Râmnicu Vâlcea - 2005

Înainte vreme, când încă nu se știa puterea celor 40 de Liturghii, lumea făcea pentru cei răposați câte 20, alții câte 30 de Liturghii. Dar s-a descoperit că sunt mai puternice 40 de Liturghii decât 30. Și cum a fost?

Un preot bătrân dintr-un sat avea peste 80 de ani. El, săracul, nu mai putea sluji. A măritat o fată a lui, iar ginerele rămăsese în locul lui la parohie. Poporul avea evlavie la preotul bătrân, dacă l-a cunoscut, pentru că pe atâția i-a botezat și i-a și cununat și pe alții i-a și înmormântat; îl știau drept părintele satului, că era de mult timp acolo. Oamenii aveau evlavie la bătrân. Se mai duceau la spovedit, la citit, să le mai spună un cuvânt, și tânărul era bucuros că bătrânul mai poate face ceva, de-l ajută pe el.

Dar pe preotul bătrân îl dureau picioarele, căci era bolnav de reumatism. Acum la bătrânețe reumatismul își arată puterea, pe măsură ce slăbește omul tot mai tare. Și i se umflaseră picioarele. Acolo în satul acela era un feredeu, o baie, care avea apă sărată, ce făcea bine la reumatism, la diferite boli.

Baia aceasta era într-o grădină mare, cu o livadă frumoasă.

Și preotul ducându-se acolo să facă baie, se ducea cu nădejdea în Dumnezeu, că așa-i datoria preotului și a călugărului și a creștinului când călătorește, mai ales singur, să zică rugăciuni pe drum. Zicea rugăciuni de acasă până ajungea în grădină.

Când ajungea acolo în grădină, întâlnea un tânăr plângând și văitându-se foarte tare, dar care nu vorbea. Și mergea tânărul acesta cu preotul la baie și arăta multă dragoste să-l ajute pe preot. Preotul bătrân, cât stătea în baie zicea rugăciuni, că el știa rugăciuni multe pe de rost.

Când ieșea din baie, tânărul acela iar venea plângând. Plângea într-una. Ștergea picioarele preotului, îl încălța, îi dădea haina și-l petrecea plângând. Acuma bietul preot, văzând pe tânărul acesta că plânge, îl întreabă: "Tinere, de ce plângi?" Iar el nu grăia nimic. Atunci preotul s-a gândit să-i dea bani. Dar acela plângea și n-a vrut să primească banii. De câte ori venea preotul, găsea pe tânărul ăsta care ieșea de undeva din livadă, că era livadă deasă cu pomi, plângând tare, și mergea cu el la baie și îl ajuta până ieșea preotul din grădină, iar el rămânea în grădina aceea.

Atunci, ce s-a gândit preotul? A pus niște prescuri și o sticlă de vin curat într-un șervet frumos și a zis: "Eu am să-i dau prescurile acestea și o sticlă de vin, poate acestea le va primi, că tare mult bine îmi face omul acesta".

Când a ajuns preotul, l-a întâlnit iar plângând. A mers la baie, acela iar l-a ajutat, și când să iasă pe poartă, preotul zice:

- Ia legătura asta cu prescuri și o sticlă de vin, să le mănânci, că le-am blagoslovit eu.

Atunci a vorbit tânărul acela:

- Oh, părinte, oh! Dacă ai ști cine sunt eu, nu mi-ai da prescuri să mănânc. Vai și amar de mine!

Si atunci s-a speriat preotul:

- Dar cine ești tu, fiule? De ce n-ai vorbit până acum, că de atâtea ori am venit eu în grădina asta și tare mult m-ai ajutat?

- Oh, părinte sfinte, dacă ai sta sfinția ta în grădina asta și în baia asta toată viața, mare bine mi-ai face mie!

- Dar de ce?

- Că numai sfinția ta când vii în grădina asta și cât stai în baie zici rugăciuni, și numai atât pot sta și eu în grădina asta a mea.

Bătrânul când făcea baie se ruga și zicea: "Doamne, pomenește și iartă păcatele aceluia care a făcut baia aceasta", fiindcă era gratuită și avea toate cele de nevoie.

- Dar unde ești tu?

- Eu sunt în iad!

- Dar cine ești tu?

- Eu sunt proprietarul acestei grădini. Grădina aceasta cu pomi a fost a mea și baia aceasta am zidit-o pe cheltuiala mea și am lăsat-o în folosul comunei, dar am murit în floarea vârstei, cu păcate grele și m-am dus în iad. M-am mărturisit eu, dar degeaba, că n-am avut vreme când face canon. Si iată, părinte sfinte, sunt 80 de ani de când mă muncesc în iad. Si când intri tu, părinte sfinte, în grădina asta și te rogi, îngerul Domnului vine și mă scoate din foc. Si toți care stau în baie, numai răutăți fac, și nu se gândesc la Dumnezeu. Iar dumneata și când stai în baie și când intri în grădină, intri cu rugăciunea. Asta dreptate mi-a făcut Dumnezeu, că trimite pe îngerul Domnului și mă ia din foc, "cât va sta preotul în baie și în grădină, pentru rugăciunile lui, fiindcă se folosește și preotul, tu să stai în grădina ta". De aceea am spus, părinte sfinte, dacă ai sta mata în grădina asta până la sfârșitul vieții, atâta stau eu afară din iad. Cum pleci mata, mă răpește îngerul Domnului și mă duce înapoi la munci.

Și s-a speriat preotul. Și a întrebat:

- Cum te cheamă, frate?

- Ioan mă cheamă.

- Da? Frate Ioane, și cum pot eu să te ajut?

- O, părinte, mare putere au preoții de la Dumnezeu! Multe suflete scot preoții din iad.

- Dar cu ce?

- Dacă vrei, părinte sfinte, nu-mi da prescuri să mănânc, că eu sunt duh, eu mă arăt ție așa, dar eu nu-s eu tot cu trupul aici. Eu nu pot mânca și bea acuma. Dacă vrei, ia prescurile și vinul și să faci pentru mine, părinte sfinte, 40 de Liturghii să mă scoți din foc, că dacă mă ajuți, mare plată ai să ai în ziua judecății, în ziua cea mare.

Și cum a zis așa, cum era cu preotul de vorbă în grădină, n-a mai văzut nimic preotul. I-au țiuit preotului urechile, s-a speriat, a rămas în grădină și a început a plânge: "Doamne, Doamne, cum mi-ai adus un suflet din iad ca să vorbească cu mine și să-mi arate puterea celor 40 de Liturghii!" Până atunci se făceau 30 de Liturghii, cum am spus.

Atunci preotul a venit acasă plângând. Și l-a văzut ginerele și fiică-sa, și l-a întrebat:

- Ce ai, tată, că ești mâhnit?

Știi, omul se cunoaște.

- Dragul tatii, ce să am? Sunt supărat. Mă cam dor picioarele; de-acum văd că mi se apropie sfârșitul meu. Uite, măi băiete, ce vreau să fac. Eu, fiindcă am fost preot 60 de ani în comuna asta, vreau să mă duc pregătit din lumea asta. Să-mi dai voie să slujesc 40 de zile Sfânta Liturghie.

- Cine?

- Eu.

- N-ai să poți, tată! Vezi, mata de-abia te duci.

- Cum va vrea Dumnezeu.

- El a vrut să slujească; să se ostenească el.

Și atunci s-a minunat.

- Dacă ai să poți, tată! Am să te mai ajut și eu. Dar dacă poți mata, noi te lăsăm să faci.

- Dar nu așa cum slujiți voi, numai duminica și în sărbători, eu fac ca la mănăstiri.

Dar nu le-a spus taina ce a grăit acela și ce-a văzut în grădină. Și s-a apucat preotul, s-a pregătit, s-a schimbat, s-a spălat, s-a mărturisit la cel tânăr, că nu poate sluji până nu se mărturisește. Si s-au minunat oamenii în satul acela: "Ați auzit o veste? Preotul cel bătrân a zis că înainte de moarte vrea să facă 40 de zile slujbă".

Si trăgeau clopotul la biserică în fiecare zi dascălul și cântărețul. Oamenii, când auzeau, ziceau: "Hai, măi, că slujește preotul bătrân! Asta-i o minune mare!" Dar se minunau toți cât de ușor făcea slujba. Toată rânduiala, și în fiecare zi Liturghie, că el dacă se împărtășea cu Preacuratele Taine în fiecare zi, Sfintele îl întăreau. Sfintele Taine sunt și pentru întărirea trupului, iar preotul slujitor se împărtășește în fiecare zi, când slujește. Și se minunau toți: "Preotul cel bătrân a întinerit! Hai să-l vedeți cum slujește, cum cădește și la urmă ține predică și face panahidă și toate". Si oamenii, bucuria lor că a început preotul în fiecare zi să slujească. Așa se slujea înainte în sat. Mergeau și ei la biserică.

Si atunci a slujit preotul acesta bătrân vreo 20 de zile. La 20 de zile săracul a venit de la biserică foarte obosit. Si s-a dus în camera lui: "Eu mă odihnesc oleacă. Voi mânca când m-oi scula. Acum nu mi-e foame. M-am împărtășit cu Sfintele Taine".

Și preotul bătrân cum era încălțat cu ciubotele, a pus capul să se odihnească. Și nici n-a adormit bine și vede un râu mare de foc, de n-avea margine lățimea lui. O mare de flăcări. Și auzea fel de fel de vaiete și țipete și scrâșniri din dinți și răcnete de disperare și vedea cum ard oamenii și cum îi întorc dracii cu furci în flăcări, și cât de mare e chinul. Si s-a speriat preotul. Când aproape de malul acelui râu de foc, iaca vede pe Ioan al lui. Jumătate era ieșit din flăcări. Și a început a striga, bătând din palme: "Părinte, părinte, nu mă lăsa. Eu sunt Ioan din grădină! Iată cu Sfintele tale Liturghii, jumătate am ieșit din foc". El făcuse jumătate din slujbe. "Nu mă lăsa, părinte sfinte, fă înainte și mă scoate, că mare plată ai să ai în ziua judecării!"

Si preotul s-a trezit și n-a mai văzut râul de foc, și s-a speriat. S-a sculat, și mai tare s-a îmbărbătat. "Chiar de-oi muri, dar mai fac 20 de Liturghii", a zis bătrânul. A întinerit. Nici nu simțea că-i bătrân. "Ia uite, domnule, ce putere la el!"

Vezi, omul când ia contact cu lumea de dincolo, cât curaj are? Si a făcut bătrânul încă 20 de slujbe; 20 de Sfinte Liturghii. Și se minunau oamenii: "Măi, să-l întărească Dumnezeu pe părintele nostru, săracul! La 80 și atâția de ani face zi de zi!" - cum a făcut starețul meu Liturghii aici până la 82 de ani. Starețul care m-a călugărit pe mine, Ioanichie. Aici se vede și credința! Credința îl întărește pe om.

Și a făcut încă 20 de liturghii. Si când a ajuns la 40 de zile, la ultima Liturghie, pe când era cu sfântul pocrovăț în mână și cu sfânta linguriță ca să consume Sfintele, după ce s-au împărtășit credincioșii, preotul vede deodată intrând în sfântul altar un vultur frumos, cu pene în mii și mii de culori. Lumea plecase din biserică, pentru că se dăduse anafura. Paracliserul era prin biserică. Și preotul a strigat:

- Măi, Vasile, ia vino repede încoace! Când a intrat paracliserul și a văzut vulturul așa de frumos, grozav s-a minunat. A căzut cu fața la pământ și a zis:

- Vai, părinte, de unde-i pasărea asta așa de frumoasă? N-am mai văzut o așa pasăre!

Si atunci vulturul a început a vorbi:

- Părinte sfinte, eu sunt Ioan. Iată cu Sfintele și dumnezeieștile tale Liturghii, 40 de Liturghii, m-ai scos din munca iadului. Eu zbor și mă duc la raiul desfătării. Și să-ți dea ție Dumnezeu plată în ziua cea mare a judecății, că ai scos un suflet din muncile iadului. Să știi aceasta, că prin mâinile preoților și prin Sfânta Liturghie multe mii și mii de suflete în fiecare zi ies din iad, cum am ieșit și eu. Deci mare este puterea Sfintei Liturghii, dar de acum înainte să nu mai faci 30 de Liturghii, ci 40 de Liturghii.

Și zicând aceasta, nu l-a mai văzut. Si apoi preotul le-a spus:

- Iată azi am terminat 40 de Liturghii. De acum să vă spun taina de ce am slujit.

Și le-a spus la ai lui și au scris, că avem în prolog scris. "Scrieți istoria asta, că am văzut-o cu ochii și am auzit-o cu urechile. Iată cum s-a întâmplat cu mine ... ". Le-a spus de când mergea la baie. Si n-a mai făcut preotul baie la picioare pe urmă, l-a întărit Sfântul Duh. Si a mai trăit preotul trei ani de zile și după trei ani s-a dus la Domnul.

Și s-a făcut întâmplarea aceasta în Constantinopol, pe timpul împăratului grecesc Heraclie, împărat foarte credincios, acela ce a scos Sfânta Cruce de la Ierusalim, care a fost robită de perși. Și v-am spus aceasta ca să cunoașteți puterea celor 40 de Liturghii.

*

Dar să vă mai spun o istorioară. Până la anul 1054 Franța era ortodoxă, și Italia; toate țările din lume eram o singură Biserică. Atunci catolicii s-au despărțit de noi. Marea schismă papală când s-au rupt de Biserica noastră pentru anumite reforme pe care le-au făcut.

Franța fiind ortodoxă, un preot din Franța avea un frate militar. Si au avut francezii război cu mauritani. Mauritani erau unde este Africa Franceză azi, dincolo de Gibraltar imediat, către Liberia. împărăția maurilor de pe vremuri. Si s-a dus armata franceză să se bată cu maurii dincolo de Gibraltar, în Africa.

Fratele preotului acesta din Franța a mers și el, era militar într-un regiment. Atunci nu erau tunuri ca acum și mitraliere și avioane și bombe atomice, atunci se băteau cu săbiile, ca pe vremea lui Ștefan cel Mare, cu sulița, cu arcul, cum era.

Si trecând armata franceză în Mauritania să se lupte, a fost mare război între armatele europene și cele din Africa. Și i-au bătut francezii pe mauri, dar au luat maurii mulți prizonieri francezi, pe care i-au dus în țara lor, printre care au luat și pe fratele acestui preot. Preotul era din Marsilia, portul Franței, care este port la Oceanul Atlantic. Preotul n-a știut că fratele său a căzut prizonier, dar a văzut că n-a mai venit și a întrebat pe ceilalți soldați, când s-a terminat războiul:

- Măi, dar pe fratele meu nu l-ați văzut?

- Părinte, cred că a murit, că a fost mare măcel. Stăteau trupurile pe jos cum stau butucii, așa luptă a fost, și cred că a murit și el, săracul.

Preotul, ca frate al lui, a început să-i facă 40 de Liturghii. Fratele preotului nu era mort, dar era prizonier și-l țineau în lanțuri într-o temniță, și erau mai mulți legați acolo.

Preotul făcând Liturghia aici, când era pe la ora 10 din zi, toate lanțurile cădeau de pe fratele preotului, și rămânea dezlegat. Și ziceau ceilalți:

- Ce este cu tine? De ce cad lanțurile de pe tine? Faci farmece?

Acela a zis:

- Eu nu știu farmece.

- Ei, nu știi farmece!

Toate lanțurile se rupeau și cădeau jos în fiecare zi la ora zece, aceia îl legau cu alte lanțuri. A doua zi și acelea, praf jos. Puneau altele. Praf.

- Măi, mare fermecător!

- Eu sunt creștin. Cred în Hristos. Eu farmece nu știu, dar eu cred altceva. Fratele meu este preot în țara mea, în Franța, și eu cred că el face Liturghii acuma și scoate părțile pentru mine, crezând că am murit. Și, că dacă aș fi în iad, și acolo aș fi dezlegat, nu numai de la voi. Si eu asta cred că se întâmplă, că numai asta închipuie. Dar nici eu nu știu de ce.

- Și cât timp are să se întâmple așa cu tine?

- Știu că la noi se fac 40 de Liturghii. Și o să vedeți că până la 40 de zile cad lanțurile de pe mine.

- Dar atunci ce-o să se întâmple?

- Nici eu nu știu ce-o să se întâmple, dar știu că o să scap din mâinile voastre.

- Cum? Nu scapi tu din mâna noastră!

- Eu cred că Dumnezeu mă scoate și din iad, dacă aș fi fost în iad, pentru cele 40 de Liturghii, cu atât mai mult o să mă scoată din mâna voastră de aici.

- Ai să vezi că te punem noi sub pază atunci!

Și au numărat aceia și n-au mai pus lanțuri pe el.

- Degeaba le punem, că la 40 de zile pică toate.

La 40 de zile erau atenți cu toții. Au pus santinele duble la porți și au pus lanțuri pe el și pază. „Păziți-l, măi, că auzi că acesta la 40 de zile pleacă de aici!”

Și cum erau ei în pază deodată au văzut că s-a desfăcut acoperișul temniței în două și o mână l-a luat de perii capului și nu l-au mai văzut. Și unde l-a dus? L-a pus pe prispa casei, la Marsilia, într-o clipă de vreme.

Și atunci aceia s-au întrebat:

- Ce s-a întâmplat, măi?

- A venit Hristos al lui, căci am văzut o mână. (Ei nu știau că era îngerul Domnului). L-a luat dintre noi. Toți am căzut tremurând. Nu putea nimeni să se țină pe picioare.

- Și pe unde?

- Prin acoperișul temniței, și temnița s-a închis apoi.

Acela a spus:

- Vedeți voi cât de mare-i credința creștină? Vezi ce putere are Hristos al lor? Iaca, măi cât l-ați păzit voi și l-a luat când a vrut!

Și preotul când l-a văzut i-a zis:

- Măi, frate, măi, ai venit? Mie mi s-a spus că ai murit. Chiar astăzi am terminat 40 de Liturghii pentru tine și am scos ultima pătărică pentru sufletul tău.

Și atunci cel scăpat i-a zis:

- Bine ai făcut, frate, că dacă eram în iad, mă scoteai și de acolo. Dacă am fost pe pământ m-ai scos din temniță. Să-ți dea Dumnezeu ție plată, dar uite cum a fost cu mine.

Și i-a spus istoria cu lanțurile și s-a scris și asta. Aceasta despre puterea celor 40 de Liturghii.

*

S-a mai întâmplat încă și o altă minune în legătură cu cele 40 de Liturghii. Un stareț bătrân, ieromonah, avea un ucenic. Dar ucenicul acela nu prea asculta de el. Și de multe ori îi spunea bătrânul: "Ascultă, fiule, ai să te muncești veșnic". Și s-a întâmplat că a murit ucenicul cel neascultător și l-a văzut bătrânul în iad. Si i-a spus: "Părinte, te rog, fă pentru mine 40 de Liturghii, fiindcă am fost neascultător și rău și te-am amărât. Și după ce a făcut bătrânul 40 de Liturghii, a venit ucenicul cu un veșmânt îmbrăcat ca soarele și i-a zis: "Cu sfintele tale rugăciuni, prin mijlocirea pe care ai făcut-o pentru mine, m-am ușurat și m-am mântuit".

*

Pomenirea morților o făceau creștinii demult, la Liturghia Sfântului Iacov: întâia Liturghie care se întocmise încă din vremea celui dintâi episcop al Ierusalimului. În timpul ei se rânduise slujbă specială pentru morți. Dar mai târziu, rânduindu-se alte slujbe pentru morți, s-a văzut cât de mare folos aduc cele 40 de panahizi (parastase) pentru răposați. S-au descoperit multe taine. Acum să vă mai spun o istorioară despre puterea celor 40 de panahizi.

Pe timpul împăratului Nichifor Focas, pe la anul 963, când s-a făcut Marea Lavră a Sfântului Anastasie în Muntele Athos, acest împărat creștin a avut război cu perșii. Totdeauna imperiul Bizantin cu perșii au avut război, pentru că sunt în graniță.

Și a fost mare luptă. Două împărății puternice. Și atunci perșii, deși nu i-au biruit pe greci, au luat mulțime de prizonieri și au făcut cele mai grele munci cu ei. Ca să-i piardă, i-au pus să facă un tunel. Pe atunci nu erau trenuri, dar în tuneluri făceau depozite. Au pus să sape într-un munte să facă tunel, ca să țină ei acolo multe. La tunel au pus mai mulți prizonieri, că dacă va cădea tunelul peste ei, acolo să le fie mormântul. Că atunci nu era meșteșug să lege bine tunelul, așa cum se leagă acum.

Bieții greci credincioși lucrau săracii, că aveau santinele lângă dâșii. Si când au ajuns la o distanță oarecare sub tunel, lucrând, într-o bună zi, vrrrum! A căzut tunelul peste ei. Au murit toți. Dar prin iconomia lui Dumnezeu, tocmai în fundul tunelului, două pietre mari au căzut vârf la vârf și dedesubt a rămas un loc liber. Și acolo în coliba aceea puteau să trăiască mai mulți, că era larg, dar numai un om a rămas. El când a văzut că pietrele se reazemă, a intrat dedesubt și nu l-a omorât. Dar ce folos? A rămas în întuneric beznă, că era în pânțelele muntelui, întuneric și rece. Și se gândea el: "Au să ne mai scoată pe noi păgânii ăștia?" Că dacă ar fi fost vorba de cineva de-ai lor, s-ar fi silit să-i scoată, dar așa, nu s-a mai gândit nimeni la asta, ci i-a lăsat morți acolo pe toți.

Și se gândea el: "Ei, am rămas cu mila lui Dumnezeu, dar tot voi muri aici de foame, de frig și de urât". Și a început să se roage strașnic.

Când s-a terminat războiul, venind curând după înfrângere la satul lor unul din tovarășii lui de arme, femeia l-a întrebat:

- Pe bărbatul meu nu l-ai văzut?

El zise:

- Bărbatul tău a fost prins de perși împreună cu alții și am auzit că i-au pus să sape un tunel și a căzut tunelul peste ei și au murit toți. Atunci a murit și al dumitale.

Femeia credincioasă știa rânduiala care se făcea cu parastasele (știți în Postul Mare, că duce colive la biserică). Ce s-a gândit ea? "Să-i port eu parastasele, dacă a murit, și pe urmă îi voi face eu și praznic la 40 de zile!" Dar ce s-a întâmplat? Dumnezeu voia să descopere puterea celor 40 de parastase (panahizi).

Atunci în vechime, Sfânta Liturghie se slujea la sate așa cum se slujește la noi în mănăstire, adică zilnic. Dar în vremea aceea, veneau toți creștinii la biserică, cum se spune în Faptele Apostolilor, că „erau pururea zăbovind în biserică și întru frângerea pâinii”.

Și ce a făcut biata femeie? De când a auzit că a murit, a început să ducă la biserică o prescură, un sfert de vin și câteva lumânările, să-i poarte parastasele. Așa era tradiția. Preotul scotea la Liturghie și o părticică pentru robul lui Dumnezeu care murise, după cum i-a spus femeia.

El săracul, până a ajuns vestea la femeie, până nu știu ce, el a postit acolo vreo săptămână, mai mult; era gata-gata să moară de foame. Era ultima suflare acolo în întunericul acela, dar se ruga: "Doamne, vreau să mă rog Ție, dacă Tu ai rânduit ca eu să trăiesc sub aceste pietre, Tu poți să mă scoți și de aici, sau dacă nu, mor, și să mor rugându-mă, că n-am altă nădejde". Se ruga săracul cu toată inima, că era singur în acel întuneric și beznă de munte și știa că va muri.

Rugându-se el, deodată numai vede că a intrat un tânăr, dar nu știa pe unde, și avea în mână o sticlură de vin, niște lumânări aprinse și o prescură.

El era aproape leșinat. Stătea cu pânțelele la pământ, că nu mai putea să se scoale. Era mort de foame.

- Scoală, frate, și ia și mănâncă prescura asta și bea vinul ăsta, că numai bine ai și lumină! Că i-a adus toate lumânările aprinse.

Și el s-a speriat când a văzut pe tânărul acela.

- Doamne, Tu ești Mântuitorul Hristos?

- Nu. Eu sunt îngerul, păzitorul vieții tale, și acestea ți le-a trimis soția ta astăzi la biserică și Dumnezeu mi-a poruncit, fiindcă ești în viață, să ți le aduc, că dacă erai mort, pentru acestea aveai să primești lumina cea veșnică; dar fiindcă ești în viață Dumnezeu m-a trimis, fiindcă ai trup aici, să te întărești cu hrana aceasta.

El însă nu îndrăznește să se atingă de ea. Și acela a spus:

- Uite, te rog, ia și te întărește, că dacă nu, mori.

El a prins curaj și a început să mănânce prescura, după aceea a băut câte oleacă de vin, iar mâncă oleacă de prescură, și așa, încet-încet, a mâncat prescura, a băut vinul și numai bine a avut și lumânări. Și atunci a spus îngerul:

- Eu îți voi aduce în fiecare zi, dacă soția ta va duce la biserică această jertfă. Iar dacă nu, nu.

Și se gândea el în mintea lui: "Femeia îmi face parastasele. Dar ce are să se întâmple mai târziu? Știu că până la 40 de zile are să-mi aducă acestea aici îngerul Domnului. Dar după 40 de zile ce are să se întâmple cu mine?"

Și nu l-a mai văzut. Și acuma el aștepta. A doua zi pe la vremea aceea, vine iarăși îngerul, și-i aduce iarăși așa. I-a adus 20 de zile.

La 20 de zile, soția lui, grăbită săracă acasă, că avea și copii, s-a dus să ducă vaca la cireadă. Și ducând vaca dimineața, cireada plecase din sat, și ea s-a dus tocmai pe câmp unde era. A pus deoparte tot ce să ducă, dar întârziind și-a zis: "Las' că oi duce mâine, că azi nu mai am timp". Și în ziua aceea, nu i-a adus lui îngerul prescura, vinul și lumânările.

Și el a început a plânge, zicând: "Vai de mine, mi se pare că soția mea numai 20 de panahizi mi-a făcut. Azi n-a mai venit îngerul Domnului să-mi aducă prescura, vinul și lumânările. De acum voi muri iar de foame!"

Dar ea, biata femeie, dacă n-a adus în ziua aceea coliva, a dus a doua zi două, ca să fie colivele 40. Și a doua zi a venit îngerul Domnului și i-a adus mai multe lumânări, două sticle cu vin și două prescuri. Și i-a zis:

- Soția ta, a fost ieri cu vaca la cireadă, și n-a avut timp să aducă panahida, dar azi a dus la biserică două și eu ți le-am adus pe amândouă. Și s-a bucurat el tare, când a văzut că femeia are de gând să-i facă 40 de panahizi. Și a făcut rugăciunea și a mâncat. Și nu l-a mai văzut pe înger, că s-a dus.

Și se gândea el: "Doamne, Dumnezeule, dacă atâta milă și îndurare ai făcut cu mine aicea sub pământ, încât sub muntele acesta îmi porți de grijă, cu ce să-ți răsplătesc eu? Ce pot eu, om păcătos, să fac pentru tine, spre a-ți mulțumi?" Și acum se gândea el: "Hai că soția săracă până la 40 de zile o să-mi aducă așa, dar la 40 de zile ce are să fie cu mine? Am să mor!" Așa se gândea el, că nu știa ce are să se întâmple la 40 de zile.

Și se plângea din adâncul inimii și mulțumea lui Dumnezeu pentru mila Lui cea negrăită, că-i poartă de grijă, să nu moară așa de repede, ci să mai trăiască. Și zice: "Tu, Doamne, Care mi-ai purtat de grijă și ai dat în gând soției mele să-mi poarte 40 de panahizi, ajută-mi cu mila Ta și mă scoate de aici, că Tu le poți pe toate. Iar dacă voi muri la 40 de zile, să-mi fie iertate păcatele mele".

Deci femeia a continuat așa, și în fiecare zi îngerul i-a adus jertfa pe care o ducea soția lui la biserică. Iar în ziua a 40-a, stând el la rugăciune, a venit îngerul Domnului ca fulgerul, a spintecat muntele în două, l-a luat de părul capului și l-a pus acasă pe prispă, tocmai în Grecia, în satul de unde era el.

Și când s-a trezit, a văzut și a cunoscut satul, dar n-a știut cât de repede a fost dus. Când a venit el, soția era dusă la biserică. Și când a venit ea acasă, vede un militar pe prispă. "Vai de mine, cine este acela?" De la poartă i-au slăbit

picioarele de emoție, de frică. "Vai de mine, acesta-i bărbatul meu. Eu azi am isprăvit cu cele 40 de panahizi și tocmai acum a venit și el".

Și când a văzut-o și el, a început a plânge. Ea zicea:

- Vai de mine, omule, de unde vii tu? Eu am auzit că ești mort și ți-am făcut 40 de panahizi.

Iar el a zis:

- Cu adevărat, mare milă ți-ai făcut cu mine! Vino în casă.

Și s-au adunat toți vecinii și ziceau:

- A venit vecinul de care se zicea că e mort.

Și-l întrebau:

- Cum ai venit? Cum ai scăpat de la pieire, că se auzea că ai fost robit și că a căzut muntele pe voi?

- Toate sunt adevărate, a zis el. Când ne-a prins, îndată ne-a pus să săpăm un tunel și tunelul a căzut peste noi și ne-a acoperit acolo și au murit toți. Și le-a spus ce s-a întâmplat cu el, cum au căzut două pietre, la adăpostul cărora a putut sta, cum în fiecare zi îngerul Domnului i-a adus o prescură, o sticluță de vin și câteva lumânări. Și a întreat-o pe soție:

- Așa-i că la 20 de zile ai uitat să duci prescura la biserică? Ea zise:

- N-am uitat, ci n-am avut timp.

- Dar a doua zi ai dus două.

- Da, două.

- Două am primit și eu acolo și toate lumânările.

Și s-au minunat toți foarte.

- Cum, cine le aducea sub munte?

- Un tânăr îmbrăcat în alb, foarte frumos. Venea, intra prin munte cum ai intra prin nor, nu-l împiedica nimic.

Așa sunt îngerii. Dacă Dumnezeu îl trimite în iad, el nu este împiedicat de nimic. Tot așa în rai.

Când s-a auzit de minunea celor 40 de panahizi, l-a chemat preotul pe acel ostaș la episcopul locului, să spună din nou tot ce s-a întâmplat. Și i-a povestit acela toate de la capăt, și i-a scris istoria aceasta ca să știe toți puterea parastaselor care se fac pentru morți, fiind răsplătite de Dumnezeu pentru rugăciunea Bisericii în veacul viitor. Că dacă omul acela ar fi fost în iad, îngerul nu-i aducea pâine și vin, că acolo nu poate omul să mănânce, ci îi aducea puterea rugăciunii care era făcută pentru sufletul lui. Dar fiindcă el era încă în trup, i-a arătat că tot ce-i aducea femeia la biserică, a folosit trupului și sufletului lui.

Iată cum s-a descoperit puterea celor 40 de panahizi și lumea a început și mai cu dinadinsul să facă parastase pentru morți.

La Liturghie, pune și unul sau doi săraci, sau o văduvă pe care nu are cine o pomeni și a murit săraca. Este mare pomană. Asta se cheamă milostenie duhovnicească. Este mai mare decât aceea când îi dai o haină sau o mâncare omului, că-l ajuți dincolo, în veșnicie.

Pomenește, Doamne, pe toți cei adormiți din neamurile noastre.

Amin.